

върху друго нѣщо, къмъ което и двама биха се отнесли равнодушно.

— Слънцето зайде, каза момичето замислено.

— Азъ не зная, какво е то, печално отговори момчето. Азъ само . . . го усѣщамъ.

— Не познавашъ ли слънчицето?

— Не.

— А . . . своята мама? Сжщо ли не познавашъ?

— Мама познавамъ. Азъ винаги я узнавамъ още отдалечъ по вървежа ѝ.

— Да, да, това е истина! И азъ съ затворени очи познавамъ мама.

Разговорътъ стана по-спокоенъ.

— Знаете ли, заговори слѣпото момче нѣкакъ оживено, — азъ усѣщамъ слънцето и познавамъ, кога то захожда.

— Какъ познавашъ?

— Ей така . . . видишъ ли . . . Азъ самъ не зная какъ . . .

— А-а! провлѣчено извика момичето, на гледъ напълно доволно отъ този отговоръ.

Дветѣ деца помълчаха.

— Азъ мога да чета, пръвъ заговори пакъ Петрусь, — и скоро ще се науча да пиша.

— Какъ така? запита момичето и изведнажъ свѣнливо замълча, не желеайки да продължава този затруднителенъ въпросъ. Но момчето не го разбра.

— Азъ чета въ книжката си съ прѣсти, обясни то.

— Съ прѣсти? Азъ никога не бихъ могла да се науча да чета съ прѣсти. Азъ и съ очи лошо чета.

— Азъ мога да чета дори и по французки.

— По французки! . . . И съ прѣститѣ . . . Колко си уменъ! каза момичето. — Но азъ се страхувамъ, да не простинешъ. — Ей надъ рѣката се дигна мъгла.

— А ти нѣма ли да простинешъ?

— Азъ не се боя. Какво ще ми стане?

— Е, и азъ не се боя. Нима може мжжъ да се простуди по-лесно отъ жена? Чичо Максимъ казва, че мжжътъ не бива да се страхува отъ нищо: нито отъ студъ, нито отъ гладъ, нито отъ гръмъ, нито отъ облакъ.

— Максимъ ли? . . . Този, който ходи съ патерици? . . . Азъ съмъ го виждала. Той е страшенъ.

— Не, той никакъ не е страшенъ. Той е добъръ.

— Не, страшенъ е! убедително повтори момичето. Ти го не познавашъ, защото не си го виждалъ.

— Какъ да го не познавамъ? Той ме учи на всичко.

— Бие ли?

— Никога не бие и не ми се кара . . . никога . . .

— Това е хубаво. Пъкъ и нима може да се бие слѣпъ човѣкъ? Това би било грѣшно.

— Той никого не бие, каза Петрусь, като се послуша нѣкакъ разсѣяно, защото силното му ухо зачу крачкитѣ на ратая Йохимъ.